

Maig 2024

Celh Comunica 146

Editorial

Parlar del patrimoni d'una ciutat en el sentit més ampli de la paraula, abraçaria segurament molts conceptes que es podrien visualitzar en un objecte físic o en un de caire no-físic, en qualsevol cas, parlar de patrimoni vol dir parlar d'objectes o tradicions que conviuen amb les persones en un entorn determinat i que aquestes de forma consensuada li donem un valor històric i cultural que cal preservar.

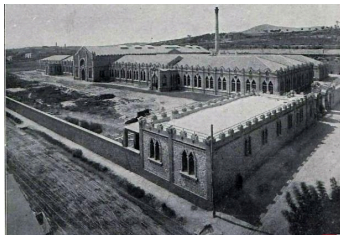
Si parlem només del patrimoni arquitectònic hospitalenc dels darrers cinquanta anys, veurem una continuada i perseverant reducció del mateix. Al 1980, a La Torrassa, la casa coneguda com a Can Jordà, del que va ser alcalde de L'Hospitalet i principal promotor del pont de ferro que uneix aquest barri del Samontà amb Santa Eulàlia va ser enderrocada tot i l'oposició d'algunes entitats de la ciutat. Si saltem al 1991-per exemple-, l'edifici d'estil neoclàssic de la clínica Can Gajo situada al centre de la Rambla Just Oliveras també va ser derruïda. En aquest cas, el mal ja s'havia fet anys enrere amb la destrucció en el mateix espai d'una de les poques cases modernistes que tenia l'Hospitalet: la Torre Puig.

Al mateix passeig un dels primers edificis construïts –cap el 1906- i conegut pel bar Deportvo ara es un bloc d'habitatges, al carrer Baró de Maldà un antic teatre –conegut per 'El Coro'- de 1925 ha seguit la mateixa sort... i així podríem continuar parlant.

Ara la moda no es destruir el patrimoni, si no cedir-lo a empreses privades. L'antic edifici dels jutjats hospitalencs està en mans del Grup Planeta. La fàbrica Godó-Trias d'El Gornal, serà un centre d'arts visuals i el penúltim exemple, es la fàbrica d'Albert Germans del carrer Rodès a Sant Josep. Ocupat fins fa poc per uns activistes pacífics, culturalment actius i oberts al barri, ara passarà a mans de l'empresa Renfe. Que passarà amb Cosme Toda, Can Gras-Trinxet, Can Rigalt, el Castell de Bellví, l'entorn agrícola de Can Trabal, la Torre Gran... patrimoni de mirar i no tocar... anem cap a un patrimoni de façana?

Martha Cecilia Cedeño i
Javier Requena
presenten el documental
"Veus migrants" al
Centre Cultural
Metropolità Tec

El proper 1 de juny de 10.30 a 13 hores farem un recorregut pels principals escenaris del passat industrial i del movime

El proper 26 de juny a les 19 hores a la biblioteca la Bòbila es farà la projecció del documental "Veus migrant"

Francisco Javier Rodríguez Baena

Un tren de Rodalies travessa les vies a l'altura de la Florida. Foto: CELH

Quan sento que algú diu que a l'Hospitalet li falta vida, que no hi ha comparació amb el moviment que hi ha a alguns barris de la veïna Barcelona, somric. Qui diu això, segurament, o no és conscient o no coneix que a les estacions de Rodalies de la ciutat s'hi celebren balls diàriament. No hi ha envelat, i tot i que la gent balla en comú, a l'uníson, ho fa sola. És el malson del Sergio Dalma, una coreografia que mou centenars, milers de persones diàriament entre andanes i trens. És el ball de Rodalies.

Fa uns dies un robatori de coure a Montcada i Reixac -d'uns 40 metres, tot i que hi ha qui diu que va ser-ne de cent; tant se val- va deixar sense servei de trens a 3,3 milions de persones a la metròpoli. Es diu ràpidament, però encara és més esperpèntic si recordem que tot plegat va tenir lloc en plena jornada electoral del 12M. Arran d'aquells fets, que el govern central va relacionar amb un "sabotatge" i amb un robatori fet "expressament" -és possible robar sense voler?-, se'ns va dir que el servei de les línies de Rodalies d'arreu de la metròpoli trigaria al voltant de dos mesos a normalitzar-se.

L'endemà de les eleccions, un dilluns laborable, les imatges de caos van succeir-se arreu del país, i més en concret a la metròpoli. I, a l'Hospitalet, va tornar a interpretar-se el ball de Rodalies, que és aquell que fa moure desenes de persones, en un moment, i centenars al llarg del dia, d'una andana a una altra, buscant un tren que els porti a la seva destinació. Que el tren de la via 1, en comptes d'anar direcció Barcelona, anuncien que anirà ara en direcció a Vilafranca? Doncs tothom avall. "Pròxim tren direcció Barcelona, via 11!", crida el pobre empleat de Renfe, assetjat per tot un seguit de passatgers farts d'incidències al servei. La dansa acaba de començar. Tothom puja corrent a l'esmentat tren. Un cop asseguts al comboi de la via 11, veuen

com el de la 12 es posa en marxa i surt direcció Barcelona. Tothom es mira com babaus, i baixen del tren. Hi ha qui diu, aleshores, que el de la via 14 és el bo, que és el que sortirà pròximament. Mig tren baixa. Servidor dubta si baixar o no. Finalment ho fa. I mentre recorre -més 'corre' que 're'- els metres entre les andanes, el tren de la via 11 es decideix, finalment, a sortir.

Una altra variant d'aquesta dansa és l'anomenada "del transbordament". Aquesta té lloc quan hom ve de Barcelona i baixa a les vies que van direcció a Cornellà i, per agafar el tren que realment anirà en aquesta direcció, ha de travessar els rails pel pas soterrani, mentre els empleats de Renfe animen, des de dalt, als desesperats viatgers, que corren, escales amunt, per intentar enxovar-se al tren, que va a rebentar de passatgers. "Vinga, vinga, vinga!", els encoratgen.

Hi ha qui dirà que tot plegat té a veure amb la incidència del dia 12 de maig. Però qui realment ha d'agafar diàriament Rodalies -sort que estem a una parada de la capital: no vull pensar el calvari dels usuaris que venen del litoral, per la línia de Vilanova- sap que aquesta dansa de Rodalies no és pas nova. No s'ha inventat per animar l'estiu. Es tracta d'una manera de fer establerta, d'una rialla amb la boca oberta a la cara dels usuaris. D'una broma que s'arrossega de fa uns anys. Que si manca d'inversions, que si traspàs, que si un llamp que cau en una nit sense tempesta, que si sabotatge... Al final, són els usuaris qui pateixen aquest desgavell de gestió. "No podem demanar consciència ecològica si no oferim unes connexions que puguin competir amb la mobilitat privada", va resumir perfectament l'any passat l'alcalde de Gavà, Gemma Badia, en una entrevista celebrada a l'*Espai Línia*.

Amb tot, si no us ha agradat el ball de Rodalies, per als qui viu una mica més al sud de la ciutat i sou més *yoguis* podreu gaudir de moments de meditació mentre espereu que arribi algun bus de línies com l'M12 o l'M14, entre moltes altres, gestionades per Moventis des de fa un parell de mesos i que arrosseguen incidències greus que estan provocant autèntics mals de cap en la mobilitat dels veïns. I és que, qui no s'entreté a l'Hospitalet, és perquè no vol.

Comparteix

Piula

Re-envia'l

El CELH és una associació oberta a qualsevol ciutadà o ciutadana interessat en el coneixement, la recerca i el debat sobre L'Hospitalet. Necessitem el teu suport per continuar treballant pel passat, el present i el futur de la ciutat.

Fes-te soci/sòcia del CELH

No vols rebre el butlletí? [Cancel·la la subscripció](#)

Copyright © 2024 Centre d'Estudis de L'Hospitalet, Tots els drets reservats.

www.celh.cat - Butlletí del CELH

[Mira-ho a la web](#)